

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 43.

Zdarma; děti do 10 let 50 % sleva

2. 5. 2005

Obsah

Úvod	str. 1
Slovo předsedy	str. 1

Stalo se

5. – 12. 3. – Zimní tábor Sluníčka	str. 2
2. 4. – Zájezd na vodu Doubrava	str. 3
2. 4. – Pěší výlet Sluníčka	str. 3
16. 4. – Pěší výlet Sluníčka	str. 4
17. 4. – Brigáda v loděnici	str. 5
23. – 24. 4. – Zájezd na vodu – Otava	str. 5

Akce a zájezdy	str. 6
----------------------	--------

Úvod

Ahoj. Nové číslo Občasníku Vás vítá.

Pokaždé, když usedám k počítači s tím, že musím do Úvodu něco napsat, přepadá mě deprese a pokleslá nálada, protože většinou nevím co psát. Kolik lidí je asi čte? Myslím všechny ty „Úvody; Slova šéfredaktorů; Editoriály; A propos“ nebo jednoduché „Vážení čtenáři; Vážení přátelé“ či „Z redakční pošty“. Těch názvů „rubrik“, ve kterých má šéfredaktor hlavní slovo, je pozhnaně.

A o čem většinou pojednávají? Jak je potěšitelné, že ten či onen časopis kupuje stále více a více lidí, že časopis vyhrál tu a tu cenu, co se v tomto čísle dočtete, nezřídka potom obtížnost tvorby takového časopisu, problémy s tím spojené, hrdost na vzniklé číslo a konečně i dávné zážitky redaktorů a vyslovení nespokojenosti s dnešní situací ať už doma či ve světě.

Vidíte, o tom všem bych mohla psát! Ale „došlou poštu“ nemám, peprných zážitků zatím také moc ne, a to, jakými obtížemi všichni, co Občasník tvoříme, procházíme, snad také popisovat nemusím. A abych si stěžovala na situaci u nás, na to mě neužije.

Do příště si zkusím připravit něco originálnějšího, ale nyní již toho bylo napsáno dost. Jen doufám, že se i do Vás s příchodem jara vlila nová dávka energie a že všechny obtíže jak na vodě a na suchu, tak i v práci a doma, budete s přehledem zdolávat.

Michala Čadová

Slovo předsedy

Od minulého čísla Občasníku uplynuly dva měsíce, takže mi dovoluji zmínit se o tom, co se za tu dobu stalo v životě klubu. Zcela záměrně ve svém povídání nepíši o akcích a zájezdech, protože těm je věnován dostatečně veliký prostor v každém čísle Občasníku.

První zpráva je tato: 25. 2. bylo budově loděnice přiděleno číslo popisné 1143 a orientační 2b. Těmito

čísly je definitivně nahrazeno původní číslo nouzové 16. Nová adresa našeho klubu je SK Zlíchov Praha, Strakonická 1143/2b, 150 00 Praha 5 – Hlubočepy.

Druhou a velmi důležitou zprávu, kterou pro vás mám je tato: V březnu tohoto roku jsme byli vyzváni Magistrátem Hlavního města Prahy k podpisu grantové smlouvy. Na tuto výzvu jsme pochopitelně rychle reagovali a dostavili se v dohodnutém termínu na Odbor uměleckých škol, mládeže a tělovýchovy. Tam jsme 8. 3. za SK Zlíchov Praha podepsali smlouvu na grant v celkové výši 220 000 Kč. Tato částka je rozdělena na 200 000 Kč na rekonstrukci terasy a 20 000 Kč na provoz loděnice. Podpis smlouvy ze strany Magistrátu trval o něco déle a 20. 4. byla konečně podepsaná smlouva k vyzvednutí na poště. Pro vás je k dispozici na našich internetových stránkách v sekci pro členy (<http://www.skzlichov.cz/clenove.php>). Výše uvedená finanční částka by na náš účet měla dorazit každým dnem. Nyní výbor klubu, lépe řečeno Jirka Myslivec ve spolupráci s výborem klubu, připravuje podmínky nabídkového řízení na rekonstrukci terasy. Pokud někdo z vás, či z vašich známých má zájem se nabídkového řízení zúčastnit neváhejte a kontaktujte mne nejlépe na doudera@skzlichov.cz, případně na tel. 604 467 353 ať vám mohu doručit poptávku. Předpokládaný termín rekonstrukce je červenec a srpen, jelikož v těchto měsících je v loděnici nejmenší provoz. Žádám vás tedy tímto o pochopení částečného omezení provozu v prázdninových měsících.

Třetí zpráva je tato: V neděli 17. 4. proběhla v loděnici brigáda a i když se ve srovnání s celkovým počtem členů, k 21. 4. je nás celkem 100, dostavilo pouze 21 členů (z toho 15 dětí), udělali jsme kus práce a myslím, že je to na loděnici a jejím okolí znát. Pro ty co na brigádě nebyli bych chtěl připomenout, že každý jehož se povinnost odpracovat brigádnické hodiny týká, má možnost si je odpracovat ještě kdykoliv během roku v otevírací době loděnice. Správce bude vždy vědět, co je třeba udělat. Pro vaši kontrolu sledujte v členské sekci internetových stránek počet evidovaných odpracovaných hodin.

To je vše podstatné, co jsem vám chtěl sdělit

Ahoj Radek Douděra

Stalo se

5. – 12. 3. – Zimní tábor Sluníčka

Stejně jako loni jsme strávili týden ve Vítkovicích v Krkonoších. Nejelo nás mnoho, zato jsme byli srovnatelně výkonní. Kopec k chatě jsme zdolali za 36 minut a všichni všechno pobrali najednou, takže jsme se nemuseli vracet.

V chatě jsme zabrali jeden pokoj, a po zmatku, kdo si vezme jakou postel, jsme se oblékli na běžky a vydali se, jako již tradičně, k chaloupce strýčka Toma. Ale jak jsem již řekla, výkonní jsme byli natolik, že k chaloupce jsme dojeli asi za 45 minut, což bylo moc rychle na to, abychom se začali vracet. Tak se z toho nakonec vyklubal patnáctikilometrový výlet cestami, kterými jsem (ačkoliv jsem byla v této lokalitě alespoň po šesté) ještě nejela.

Druhý den, tedy v neděli, jsme jeli nakoupit do Benecka, kde jsme nakoupili to nejdůležitější – CUKR (který jsme v Praze zapoměli koupit) a také ovocný čaj (proti černému se zvedla vlna odporu).

Teplota se nám pohybovala převážně pod mínus pěti stupni Celsiovými, sluníčko snad nesvítilo ani jeden den, a většinou sněžilo. Tak se taky stalo, že to, co jsme si dopoledne prošli, odpoledne již bylo srovnáno s okolní krajinou. Z Benecka jsme se vrátili tak akorát na oběd a poté si zahráli Carcassonne (desková hra, kde se stavějí hrady, cesty, krade se atd). Odpoledního programu jsem se již nemohla zúčastnit, protože jsem šla na autobus a další tři dny do školy.

Ale nic důležitého se v těch dnech jistě nestalo **J** Jen v úterý přijel Honza K., který byl v den odjezdu nemocný a následně ho dost zmohl výlet do Špindlu. Zato v Carcassonne si vedl nejlépe. Já jsem se vrátila ve středu v půl osmé večer k hotelu Praha. Jirka s Kubou mi díkybohu přijeli naproti (na jedněch běžkách a s baterkou, u které akorát došly baterky), cesta nahoru potom rychleji ubíhala (také díky nadlidskému tempu, které nasadili a kterému jsem jen tak tak stačila) a alespoň jsem si vyslechla vše, co se za mé nepřítomnosti stalo. Navečeřeli jsme se (šunkofleky se povedly, ale nebýt mě, tak by se zapomělo jak na kečup, tak na

okurky a to by přeci byla škoda) a pak jsme až do jedenácti hráli hry, mimo jiné i „Fazole“ (karetní hra, jejímž cílem, je koupit od protihráčů co nejvýhodněji, ty druhy fazolů, které již mám vysazené, abych při jejich sklizni za ně dostala co nejvíce fazolarů) a opět Carcassonne.

Ve čtvrtek jsme byli celý den na sjezdovkách. Nejdříve jsme nějaký čas museli ušlapávat sjezdovku, ale pak už to jezdilo v pohodě. Jistě, pádů bylo mnoho. Kuba skončil v potoce a potom se vymlouval, že nemůže běžkovat, páč má naražené stehno (ale musím mu dát za pravdu, že nohu měl doopravdy trochu nateklou). Kromě obvyklých pádů následovaly pády po seskoku ze skokánku, který byl hbitě postaven poté, co jsme si všimli, že skokánek z minulého dne jsme v rámci ušlapávání svahu srovnali se zemí. Odpoledne jsem se jako dobrovolník nabídl, že dojedu nakoupit do Benecka. Ovšem nákup byl asi dimenzován pro všechny – čtvrt hodiny jsem musela zboží rovnat do batohu než se tam jakž takž vešlo, a to jsem ještě dvě másla a čaj vezla v náprsní kapse u bundy. Ale výlet to byl pěkný a kluci si na sjezdovkách také užili své.

V pátek jsme šli dopoledne na běžky, ale Honzovi se nějak porouchalo vázání, tak šel velmi zvolna, Jirka se ho chytil, a tak jsme vepředu s Kubou stále jenom čekali. Na zpáteční cestě, jsme ale dostali svolení a jeli napřed připravit oběd. Ti dva dojeli dvacet minut za námi (ale alespoň si cestou v klidu zahráli „dračáka“). Odpoledne jsme šli na sjezdovky.

V sobotu ráno (den odjezdu) jsme si hned po snídání začali balit, zametat, vytírat a po desáté hodině jsme již se všim hotoví se sešli ve společenské místnosti a pustili se do dalšího hraní. Ještě jsme dali Fazole, potom „město, moře,“ a „labyrint“ (jakoby princip „lodí,“ ale nehledáme lodě, ale musíme projít soupeřovým bludištěm). Kolem poledne se začali trousit první nové obyvatelé chaty. Ještě že oni vyšli nahoru dříve než my šli dolů – alespoň nám prošli cestu (přes noc napadlo dalších 15 cm sněhu), takže když jsme poté šli dolů, drželi jsme se v jediné vyšlapané cestičce a sníž okolo nám sahal nad kolena, občas se samozřejmě někdo zabořil nohou až po pás a s tou zátěží, co jsme táhli, to není nic příjemného. Do autobusu jsme se dostali v pohodě, měli jsme místenky a k tomu byl docela volný. V Turnově nás opustil Kuba – do školy se mu moc nechtělo, a tak měl zařízeno ještě dalších čtrnáct dní na horách. My ostatní jsme přijeli kolem šesté na Černý Most.

Nikomu se nic vážného nestalo, nehádali jsme se, netrpěli jsme hladu (z toho lepšího bych zmínila např. špagety s mexickou omáčkou (nebo kečupem) a sýrem, filé po srbsku, šunkofleky, buřtguláš, rizoto, ze sušenek třeba Snickers a 3bit) ani nedostatkem sněhu (to spíše naopak), teplo v chalupě bylo, venku zase zima, takže pěkný týden.

Míša

2. 4. – Zájezd na vodu Doubrava

A je tu konečně první oddílová voda. Sice jen na sobotu, protože si Zajíc nebyl jistě, jestli naplní autobus na dva dny, ale na jeden den se to povedlo bezvadně. Ráno jsme před loděnicí navázali loď a vyrazili na Doubravu.

Do Pařížova (odkud začíná splutí a kde také pouštěli vodu z přehrady) jsme dorazili včas a v klidu jsme si nalepili nálepky splutí na loď a převlíkli se. Lidí tu bylo celkem dost, ale na vodě to nebylo tak hrozný, fronty na vracák se nestály :o) Autobus na nás čekal v Ronově, což je asi 10,5 km po proudu, takže nebylo kam spěchat. Cestou jsme se kochali přírodou a sem tam, když byl nějaký ten větší vracák, jsme si přistáli. Děti na kánoích si připomněli, že jsou potřeba na vodě náklony. Lucka s Terkou jim pak názorně předvedly co se stane, když náklon neudělají :-). Pořád to platí, bez náklonů se člověk bude koupat a tak se holky vykoupaly. V tu chvíli okolo projížděl Jícha a ptal se, jestli budem ještě něco předvádět, že by vyndal foťák. Řekl jsem, že přijel pozdě... Vylili jsme loď a nasedli, nájezd do proudu, šup, a jsou tam znova. Tak jsem s Jíchou začal tlačit plnou kánoi ke břehu, ale furt to nějak nešlo. Loď šla pomalu ke dnu. Tak jsem šel do vody, uznávám, že nejteplejší nebyla, ale tající sníh už to taky nebyl. Kanoi jsme opět vylili a tentokrát už úspěšně se vydali dál po proudu. Další přistání a peřejky už nikoho nějak víc nerozházely. Až jsme dojeli k peřeji U Martina (WW2 místečko, aspoň myslím, že se jmenuje takhle) moc pěkná peřej s kamenem uprostřed (jel se zprava) a docela slušným proudem. Šli jsme se všichni podívat a řekli jsme si kudy a jak (a taky co kdyby ... to někoho hnalo na ten kámen – náklon na překážku). Sjel jsem dolů a šel ukazovat, kam mají s deblovkama najíždět. První jel Dan, sjel to celkem bez problému a tak postupně šli i ostatní. Rád'a nenabral potřebnou rychlost a vzal kámen zleva přes další kameny, ale všechno ustáli (naštěstí měli plastovou kanoi :-). Holky si náklon na překážku vzaly k srdci a ukázkově ho všem na břehu předvedly. Taky neměli dost velkou rychlost a voda je hnala na kámen, ale Lucka to stočila doprava a levým bokem loď se o

kámen „otřely“. Lidi na břehu jejich kousek odměnili potleskem. Těžko říct, jak by kánoi dopadla, kdyby to takhle nezvládly. Myslím, že jsme byli všichni spokojený...

Odsud už zbýval jen kousek do konce a tak jsme už vyhlíželi, která zatačka to je. V Ronově jsme se převlékli na sluníčku do suchýho oblečení, navázali lodě a nasvačili se. Cestou zpátky mi v autobusu padala hlava a najednou jsme už byli v Praze...Uklidili jsme lodě a už se můžeme těšit na Otavu, Ahoooj!

Tomáš

Foto: Jícha

2. 4. – Pěší výlet Sluníčka

Dnešní výlet začínal ve Všenorech. Po výstupu z vlaku jsme se vydali po modré turistické značce. Naším prvním postupným cílem byla vyhlídka Hvízdinec. Pavel s Jirkou a Kubou nasadili pěkné tempo, takže my ostatní jsme jim viděli stále jen záda.

Na Hvízdinci nám Mona (na dalších vyhlídkách také) zahrála „výstup praotce Čecha na Říp“. Kuba za Jirkovy asistence udělal zápis do vrcholové knihy, Pavel se kochal vyhlídkou a Honza se stále marně snažil vyrobit z našlého materiálu sekerku. K tomu se Jirka stále snažil vyhnout mému foťáku, což se mu většinou vedlo. Proč se tolik lidí nerado fotí? Jako vzpomínka to je dobré, ne?

Pod vyhlídkou byla spousta pokácených borovic, tak jsme hned vyzkoušeli kdo má jakou stabilitu, ale hlavně, jakou mají stabilitu dva – tedy která dvojice se dokáže na jedné kládě prohodit při chůzi proti sobě? Nakonec nám vyšly tři strategie: podlézt pod nohama, přelézt po zádech, a prohodit se ve vzpřímené poloze čelem k sobě.

Po odpočinku a sváče jsme dorazili na křižovatku s červenou. Tam jsme s hrůzou zjistili, že Zbraslav, náš cíl, je ještě deset kilometrů daleko. To ale nebylo nic proti našemu zděšení, na další směrovce – Zbraslav 15 km (a to jsme nešli opačným směrem) a asi po dalších třech kilometrech 14,7!!! Zkrátka, „značkaři“ byli v této oblasti nějak zmatení.

Na skalách u Černolic Jirka objevil borovici se jmelím (s lítostí jsme vzpomínali, jak jsme na zimním

výletu za jmelím na žádné nenarazili) a, přes Pavlovu snahu zastavit ho, si vylezl nahoru pro pár lístků, o které následně sehrál souboj s Honzou, který z toho vyšel s boulí na čele a čtyřmi lístky.

Na přestávku před Jílovištěm jsme čekali jako na smilování. Přeci jenom jsme ještě nebyli po obědě, nohy začínaly bolet atd. V altánku u cesty jsme dali tak dlouho očekávaný oběd, Honza neodolal šplhání po blízkém dubu a kluci toho hbitě využili, aby „neochutnali“ jeho perník, který si nechal ledabyle ležet na stole.

Pro udržení tempa jsme od Jíloviště hráli slovní hru na „hádání“ (jeden si myslí na něco myslí a ostatní se zjišťovacími otázkami snaží uhodnout, co). Jako první si myslel Honza a jeho „věc“ nám dala opravdu zabrat. Ale tím, že nás stále ujišťoval, že jeho věc ještě nikdo nikdy neuhodl, v nás stoupala zvědavost a otázky jen přšely, ... až jsme konečně zjistili, že šlo o ... „černou díru“. Pak už byly hádanky lehčí: loď, křídlo, čepel, koala, atom ... Červená nás skoro po vrstevnici zavedla až k městskému autobusu. Ten nás zavezl na Smíchovské nádraží, kde jsme se kolem půl páté rozešli domů. Celkem jsme dali asi 20 km.

Míša

16. 4. – Pěší výlet Sluníčka

Dnešní výlet mířil do okolí Říčan. Vlakem to je sotva 45 minut, takže jsme již v devět hodin vystupovali z vlaku. Po krátké orientaci jsme se pustili po modré. Abychom se nenudili, pro začátek jsme zvolili hru, která se nejlépe hraje právě při pěších výletech. Jde v ní o to, že se nesmí říci slovo s daným písmenem na začátku. Pro dnešek jsme zvolili „S“. Hru jsme hráli jen půl hodiny, kvůli samým dohadům bychom nikam nedošli. Stále si někdo s někým vyměňoval životy a snažil se přesvědčit ostatní, že to byl on, kdo má cizí život dostat, nebo naopak, že to není on, kdo se proěkl.

Z modré přes naučnou stezku jsme se napojili na zelenou a poté dorazili (s malým zablouděním) do Svojetic. Cestou jsme potkávali houfy cyklistů (na onom „bludném“ úseku jsme se motali společně) a bylo vidět, že tato oblast je atraktivní i pro jezdectví.

Za Svojeticemi se nám podařilo podél chráněného krajinného území odbočit hlouběji do lesa a zkrátit tak cestu na modrou značku. Následně se rozpoutala jednostranná šišková bitva – Kuba házel do Jindry s Honzou, kteří ho stále „přemlouvali“, aby je nechal, že na takové věci nemají náladu. Jeden z důvodů, proč asi nechtěli opětovat palbu byl v tom, že když už se odhodlali nějakou tu šišku hodit, strefila spíše mě, která jsem byla o dobré 2 metry vedle než jejich cíl.

Na okraji Louňovic jsme využili stojícího vozu Family frost, který dobrou půl hodinu vyhrával po okolí, a zakoupili si zmrzlinu. S o něco lepší náladou jsme pokračovali dál, přestože se objevili názory, že počkáme na autobus a pojedeme už domů. Chůze byla o to obtížnější, že celý den bylo pěkné vedro.

A tak kilometry přibývaly, krok se zpomaloval. V lesích za Mukařovem jsme dali dlouho očekávanou pauzu na oběd a pomalu začali propočítávat, kolik že kilometrů máme již za sebou a kolik před sebou. Číslo se různila, a tak jsme raději šli dál. Nová energie se do nás vlila až poté, co jsme se připojili na červenou značku a zjistili, že je to po ní do Říčan o dva kilometry blíže než po modré. Tedy nebylo co řešit. Obešli jsme údolí Rokytky a na okraji Říčan se opět rozproudil čilý hovor. Červenou jsme mezi tím opět ztratili, ale napojili se na modrou, po které jsme ráno vycházeli.

Na nádraží si ještě někteří koupili něco na mlsání do vlaku a ani ne po deseti minutách jsme již mířili vlakem směrem do Prahy.

Příjemným terénem, v teplém počasí jsme za dnešek ušli kolem 22 km.

Míša

23. – 24. 4. Zájezd na vodu – Otava

První jarní víkendový zájezd na vodu (Doubrava byla jen jednodenní) organizovaný naší loděnicí, vedl na Otavu. Bezpochyby je to řeka vhodná k jarnímu propláchnutí lodí, snížení počtu účastníků i vybavení ... prostě něco, po čem se nám celou zimu stýskalo. Nešlo zas tolik lidí a v autobuse i na vleku bylo plno místa (proto nepochopím, proč jsme ty lodě museli nacpat co nejvíc nahoru, ale asi to bylo v rámci tréninku). Skoro všichni jeli na kajaku, účastnilo se jen pět deblůvek, přičemž čtyři patřily dětskému oddílu (a dvě z nich byly příhodně laminátové) a jedna Procházkům (mimochodem mým rodičům).

Když jsme si chvíli počkali na tři opozdilce, nic nám již nebránilo vyrazit. V dětském oddílu bylo z osmi lidí pět nováčků, proto Eva s Dianou nejely první den horní úsek. A společně s Procházkou se k nám připojily v Rejnštejně. Podle některých bylo docela málo vody, tudíž to bylo jednodušší. Ani mi to nepřišlo a měla jsem radost, že té vody fakt není ještě o půl metru víc. S Fabiánem jsme se cvakli hned za první zatačkou. Fabián, poté co byl vyloven z vody a zjistil, že mu uplavala bunda a kapesník, propadl menší hysterii a neustále se jen dožadoval tepla, autobusu a domova. Nutno říct, že jeho neutěšitelný hysterický výlev mi na

odvaze moc nepřidal, nicméně zbytek jsme sjeli celkem bez problémů. Ti menší, kteří neměli neoprény, se neustále třásli zimou a každý se jim snažil nějak pomoci. Po zapůjčení bundy a vypití hrnku čaje se nám podařilo Fabiána přesvědčit, aby přeci jen nastoupil znovu do lodě. Spodní úsek byl dost jednoduchý v porovnání s vrškem a bez komplikací jsme dopádlovali až do Sušice.

V Hartmanicích nás čekala tělocvična, kde jsme se mohli ohřát a usušit své věci. Mladším členům oddílu se vrátily síly a oni propadli sportovnímu nadšení (k nelibosti lidí, které neustálé rány míčem otravovaly). Dětský oddíl se celý zájezd živil téměř výlučně (když nepočítáme jablka) produkty ze zabijačky – polívka z krve a krup, vepřový guláš, chleba se sádlem (ani jsem nevěděla, že jde z prasete udělat tolik věcí). Druhý den jsme jeli ten samý úsek, akorát že jsme využili možnost sjet si vršek dvakrát. První jízdy se nezúčastnil Fabián s Vojtou. Když jsme dorazili (zcela v pohodě) do Rejnštejna, uviděla jsem tátu bez lodě a mamči, jak se belhá s útrpným výrazem kolem autobusu. Přemluvila jsem je a oni jeli taky vršek, ale cvakli se hned za první zatačkou. Proud je táhnul asi pět minut, protože nikde nebyl příhodný vracák. Zajíc jel na singlu a tak, protože je nemohl zachránit, jim alespoň radil. I přes to se dlouho odmítali pustit lodě a tatš se ještě pokoušel postavit. Podle toho to dopadlo – Leni je decentně odřená, ale tatš má rozsekané celé nohy i ruce, vypadá to děsivě (k vidění u nás doma, vstup volný). Z čehož vyplývá, že Zajíc se má poslouchat :-)).

Druhou jízdu jel dětský oddíl kompletní, Danovi se povedlo cvaknout se. Při té příležitosti byla vytvořena díra větších rozměrů do dna laminátky. Loď byla shledána nepojízdnou, Dan s Patrikem skončili dřív a do cíle je dovezl nějaký cizí obětavý žlutý busík (ten předtím svezl i moje rodiče).

Přestože samotná jízda na vodě vypadala jako horor, není ničím v porovnání s akční jízdou autobusem, která nás ještě čekala. Velmi neurvale mě ze spaní vzbudila velmi silná exploze pod mou sedačkou, doprovázená hustým dýmem a spoustou prachu. V autobuse to vypadalo jako rekonstrukce výbuchu Vesuvu v Pompejích – smrad, vše pokryto asi centáčkem šedýho prachu, nedalo se dýchat. Ohledání škody ukázalo, že tuze krásně prasklo kolo, natrhl se kus autobusu a ještě výfuk trčel tam, kde evidentně neměl co dělat. Půl hodiny jsme čekali, fotili nádherně zničené kolo a pozorovali Zajíce a Tomáše, kteří kolo vyměňovali (i pan řidič je sledoval, asi ho nenapadlo, že je to jeho autobus...). Všichni byli nedočkaví a pronášeli poznámky ve smyslu, že Schumacher odjel už před půl hodinou nebo že výměna všech kol trvá tak deset sekund. Když jsme vjížděli na dálnici a stáli pěkně napříč na chvíli přestal fungovat motor a vytvořili jsme krásnou kolonu v obou směrech. Když už jsme byli na Zbraslavi, prasklo pro změnu kolo u vleku. Při té příležitosti se taky utrhl blatník. Zajíc a Tomáš se již ve výměně kol rapidně zlepšili (řidič opět přihlížel) a

dosáhli úctyhodného času čtvrt hodiny. Myslím, že pokud bude jezdit tento úžasný autobus na zájezdy i nadále (asi nemá řidič to srdce odvézt ho do šrotu), mají docela šanci na svém čase pracovat, zlepšovat se a možná, že již po padesáté třetí opravě překonají magickou hranici třiceti sekund.

K loděnici jsme dorazili s mírnějším zpožděním, ale přeci... Myslím, že všichni děkovali Bohu, že to tomu autobusu umožnil. Otava byla hezká, ale docela se již těším na Ploučnici, která by klidně nemusela být tak dramatická. Vzpomínku na Otavu ve mě bude asi docela dlouho živá díky obrovským modřinám na kolenou (vždycky musím ujišťovat své přátele, že mě doma nemlátí, že jsem jen byla zase jednou na vodě).

Luci

Foto: Martin Svoboda

Akce a zájezdy

7. – 8.5. – Ploučnice

Ještě jsou volná místa, přihlaste se nejpozději do 4. 5. Radkovi Douďerovi 604 467 353 nebo na www.skzlichov.cz.

14. – 15. 5. – Berounka Sluníčka

21. – 22. 5. – Zájezd na vodu – Sázava

Vedoucí zájezdu: Pavel Drbal – Drbža

Navazování: sobota 21. 5. od 7:00 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 21. 5. po 7:30 hod od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 22. 5. 16:00 – 17:00 hod k loděnici SK Zlíchov

Obtížnost toku: ZW až WW II

Spaní: pod vlastním stanem.

Vaření: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večere)

Cena:

členové SK Zlíchov: 220,- Kč

členové TOM: 270,- Kč (s jídlem od sobotní večere)

nečlenové: 270,- Kč

Přihlášky: přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do tří dnů před zájezdem. Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 100,- Kč. Přihlášku je možno získat a přihlásit se v loděnici, na internetových stránkách www.skzlichov.cz nebo u Pavla Drbži Drbala tel.: 605 750 516, nebo večer domů 272 762 157. Nemáte-li na čem jet, je možné si

půjčit loď a pádlo po domluvě s vedoucím zájezdu v naší loděnici. Cestou se bude zastavovat na nákup.

28. 5. – pěší výlet Sluníčka

2. 6. – společenský večer od 19:00

4. 6. – hra po Praze Sluníčka

4. – 5. 6. – Jihlava, Svatka

Vedoucí zájezdu: Martin Kraml (Zajíc)

Navazování: sobota 4. 6. v 6:30 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 4. 6. po 7:00 od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 5. 6. 17 – 18 hod k loděnici SK Zlíchov

Ubytování: pod vlastním stanem

Vaření: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večere)

Cena:

členové: 350 Kč

členové TOM: 400 Kč (s jídlem od sobotní večere)

nečlenové: 400 Kč

Plánovaný úsek:

Jihlava: vodní nádrž Mohelno – Ivančice, obtížnost ZW – WW I

Svatka: od vodní nádrže Vír I, obtížnost WW I – WW II+
Cestou se nebude zastavovat na nákup!!!

18. – 19. 6. – Sázava Sluníčka

25. – 26. 6. – Cyklistický zájezd

Připravuje ho Pavel Drbal (tel: 605 750 516) a i letos zamíříme do krásných krajů České republiky.

2. – 17. 7. – Tábor TOM

1. – 14. 8. – Tábor Sluníčka

Oznámení

Pro vás co jste se to ještě nedozvěděli, tak se Pajda (Radka Pařízková) 25. 3. 2005 vdala. Oslovujte ji tedy vážená paní Mačkalová. Přejeme hodně štěstí a lásky.

Oznámení

Výbor klubu nabízí k odprodeji kvalitní modrá bavlněná trička velikosti XL a L s nápisem SK Motorlet Praha a obrázkem kanoisty (tričko kanoistického oddílu před vznikem samostatného klubu SK Zlíchov Praha) za cenu 50 Kč za kus.

Podmínky účasti na zájezdech

1. Předem stanovenou zálohu na zájezd je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.
2. Při nedostavení se na zájezd se nevrací zaplacená záloha. Výjimkou je pouze předložení potvrzení od lékaře.
3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% z ceny zájezdu – netýká se členů TOM.
4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírůžka 50,-Kč.

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Zlíchov Praha. Šéfredaktor: Michala Čadová. Redakce: Tomáš M., Radek D., Martin K., Aleš D., Pavel D., Lucka P. Foto: Míša Č., Jícha, Martin S. Toto číslo vyšlo dne 2. 5. 2005. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a kritiku zasílejte na adresu: Michala Čadová, Příběnická 18, P3, 103 02, nebo michalacadova@centrum.cz. Příjem inzercí tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným, nákladem 35 výtisků.
<http://www.skzlichov.cz>, info@skzlichov.cz